

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΓ'ΙΜΣ ΣΜΙΘ

Όταν τούς είδα έτσι πλάι-πλάι καθισμένους άντρί-γασα! Άν ό Στήβενς ήξερε ποιος ήταν ό δήθεν καρρο-τήρης, θά τον στραγγάλιζε στη στιγμή. Εδ-υγχώς όέν εί-

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Άν διακρίναμε πλέον τό κάρρο. Άκούγαμε μόνον τόν κρότο τών τροχών του καθώς προχωρούσε προς τό έρείπια.

Είμαστε πολύ κοντά σ' αυτά κ' είπα στόν άμαξά νά σταματή-ση. Κατέβηκα έπειτα και προχώρησα σιγά-σιγά μερικά βήματα. Δέν άκουγα πλέον τίποτα, δέν διέκρινα τίποτα... Έτεσα τότε στη γή και προχώρησα προς τά έρείπια, συρόμενος μέ τήν κοιλιά. Τι νά συνέβαινε άραγε; Τό κάρρο είχε σταθεί, βέβαια, γιά νά μ' ά-κούγεται. Είχαν συναντηθεί μέ τόν Στήβενς; Γιατί δέν άκουγότανε ό έλλάχ-στος θόρυβος; Έξαφνα μιά φωνή τάραιε τήν ήσυχία τή; νύχτας:

- Ποιός είν' έκει ;...
- Άνεγνώρισα τή φωνή του Στήβενς και κοκκάλωσα στη θέση μου! Σε ποιούς μιλούσε; Όπως κατάλαβα τό τέρας αυτό σκεκό-τανε τριάντα-σαράντα βήματα μακριά άπ' τό μέρος που βρισκόμουν. Δέν με είχε αντίληφθει λοιπόν. Δέν μιλούσε σέ μένα. Άφουγκρά-στηκα μερικά στιγμές κ' άκουσα τή φωνή του Τζέιμ:
- Εγώ είμαι, άφεντικό.
- Ποιός ένε μαζί σου; βρόν-ησε μέσα στό σκοτάδι άπειλη-τικά κί άγρια ή φωνή του βρυκόλοκος.
- Ό άνηρωτος; που ζητήσατε, άφεντικό. Ό καρροστήρης.
- Καλά.
- Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα άπολύτου σιγής. Έπειτα άκού-στηκε πάλι ή φωνή του Στήβενς:
- Έχεις φώς;
- Φώς ;... άπάντησε σαστισμένος ό Τζέιμ. Μά τόν πρόλαβε ό κα-θηγητής. Άκουσα τή γνώριμη φωνή του, ν' άπαντά λι-γάκι παραλλαγμένη, σέ γλώσσα λαϊκή:
- Έχω γόφ, σύντροφε... Έχω, λέω, τό φανάρι μου...
- Ένα φανάρι ήλεκτροκό, μικρό, τόσο δά πράγμα, μά κάνει τή δουλειά του, κατάλαβες;
- Καλά...καλά, φράνει. ούβλια-ξε ό Στήβενς άπ' τό μέρος που στε-κότανε. Φέρτε πιό δώ τό κάρρο.
- Δέν άνεβαίνει πιό πάνω, ά-πάντησε τώρα ό Τζέιμ. Έχει λάκκος και πέτρες.
- Ό Στήβενς μουμούρισε κάτι κ' έπειτα είπε μέ φωνή ανθρώπου που προστάζει κ' έννοεί νά τόν ύ-πακούει:
- Προχωρήστε ίσα μπρός...Έ-λάτε κοντά μου...

Ή κρίσιμη στιγμή έφτασε. Διέκρινα τόν Τζέιμ και κατόπιν τόν καθηγητή νά προχω-ρούν προς τά χαλάσματα. Τι θά συνέβαινε, Θεέ μου!... Ό άνεγνώριζε τόν Ούίλλιαμ τό τέρας έκείνο; Ό καθηγητής προχώρησε κρα-τώντας τό κατέλλο του, χώνοντάς το ως τά φρούδια... Πείριμενα μ' άγωνία, κρατώντας τήν πνοή μου, μέ τό πιστόλι στό χέρι.

- Άκολουθήστε με! άκουσα σέ λίγο τή φωνή του Στήβενς. Τά βήματα άπομακρύνθηκαν σιγά σιγά κ' έβρισαν έντελώς... Πού είχαν πάει; Είχαν μπει σέ καμιά στοά νά πάρουν τό κιβώτιο; Του; παρέσυρε σίς κατακόμβες μ' άλλους σκοπούς; Είχε άναγνωρίσει τόν καθηγητή και τόν τραπούσε παράμερα γιά νά τόν ξεκάνη; Τι έπρεπε νά κάμω πλέον; Νά προχωρήσω; Νά περιμένω;

- Άν προχωρούσα ίπήρχε κίνδυνος νά μ' αντίληφθί ό Στήβενς και τότε ό Ούίλλιαμ κ' ό Τζέιμ ακόμα ήσαν χαμένοι. Άποφάσισα νά περιμένω. Τά λεπτά στό διάστημα αυτό μου φάνηκαν δλοκλή-ροι αιώνας!...

- Έπί τέλους ξανάκουσα πατήματα. Συγχρόνως μιά δέση φωτός άπλώθηκε μέσα στό σκοτάδι και στην όμίχλη. Κάποιος προηγείτο φωτίζοντας στους άλλους. Ήταν ό Στήβενς! Ξοπίσω του διέκρινα, σέ μιά στιγμή, τόν Τζέιμ και τόν καθηγητή φορτωμένους ένα τε-ράστιο κιβώτιο...

- Φωχέ μου φίλε, σκέφθηκα! Ποτέ του δέν θά φανταζότανε πως θύκανε στη ζωή του τόν βαστάζο... Μολαταύτα μ' έλα του τά γραπτεία, μ' έλα του τήν εξάντληση, ή περα άπ' τις περιπέτειες τών τελευταίων νυκτών, σήκωνε τό κιβώτιο σίς πλάτες του, μέ άντο-χή και δύναμη νέου!...

- Τους είδα νά προχωρούν και νά τοποθε-τούν τό κιβώτιο στό κάρρο. Ό Τζέιμ κάθησε πλάι σ' αυτό. Ό καθηγητής πήρε τά χαινώ-δια στα χέρια. Ό Στήβενς κάθησε πλάι του!...

χε άν ιληφθεί φαίνεται τίποτα. Ό Ούίλλιαμ είχε πιζέ-θα θαυμάσια τό μέρος του ως τό σημείο αυτό. Τι θά συνέβαινε κατόπιν, αυτό πειά τόξερε μόνον ό Θεός!

Τό κάρρο ξεκίνησε άμέσως βαρυντανάξονας. Χωρίς νά χάσω καιρό τότε σηκώθηκα κ' έτρεξα σ' άμάξι.

- Έμπρός, είπα στόν άμαξά, παρακολούθησέ μου.

Πηγαίναμε ξοπίσω τους, σ' άρκετή άπόσταση, βέβαια ότι δέν μπορούσε νά ύπομιαστή ό Στήβενς τό έλάχιστο. Τά φανάρια του άκαιοθ ήσαν σβηστά, τά πέταλα τ' άλόγου διπλωμένα μέ πανιά. Ό ήσυχός δέν έκαναν καθόλου σθεδόν κρόο ή γιατί τό έσαφος ήταν γεμάτο λάσπες. Έξάλλου τράνταζε τόσο τό κάρρο ώστε ήταν άδύ-νατο ν' άκουστή ό έλαφρός θόρυβος τ' άμαξοσ.

Προχωρούσαμε έτσι, χωρίς ν' άνησυχούμε και πολύ. Κάθε τόσο ηρθόσα άπ' τ' άμάξι, προχωρούσα πιό μπρός και προσπαθοσα ν' άκούσω τι γίνεται. Καιεις τους όμοσ δέν μιλούσε, μόνον σίς στρφέες του δρόμου άκουγα κάπου κάπου τήν άπαίσια φωνή του Στήβενς ν' άντηχή μέσα στη νύχτα:

- Δεξιά!... Άριστερά!...

Πού ηγαίναμε; Κάπου έξω άπ' τό Λονδίνο βέβαια. Άσφαλώς ό Στήβενς μάς όδηγούσε στό έρημικό, πα-λινό στέι, γιά τό έποιο μάς είχε μιλήσει ό Τζέιμ. Άντι όμοσ νά προχωρούμε όλοισα έάναντε διαρκώς μεγάλες χαμπιές, ώστε νά βρισκόμ'οις πάντα έξω άπ' τήν πόλι.

Ό Στήβενς φοβόταν μήπως συναντηθί μέ άστυνομικούς; άσφαλώς; καινού τή ζητήσουν πληροφορίες γιά τό περιεχόμενο του κιβώ-τιου του.

Προχωρούσαμε έτσι άρκετή ώρα όταν έξαφνα συνέβη κάτι που δέν τό είχαμε σκε-φθί, κάτι τό έντελώς άπρόβτο. Τό πα-ληάλογο του κάρρου άρχισε ξαφνι-κά-άγνωστο γιά ή-νά χρομειζή. Στους χρομειτισμούς του αυτούς ά-πάντησε μέ δυνατά χλιμντρίσματα τ' άλογο τ' άμαξιοσ! Είμαστε χα-μένοι!...

Ό άμαξής κατάλαβε έπίσης τόν κίνδυνο κ' έσφιξε δυνατά τό χαλι-νάρια, μά ήταν άργά πειά. Μας ελ-χιν άκούσει! Τά χλιμντρίσματα έφρασαν σ' αυτιά του Στήβενς και τό τέρας αυτό ύπομιασθηκε.

- Άκουσα τό κάρρο νά σταματά.

Δέν έπρεπε νά χάσω καιρό. Πήδησα άμέσως άπ' τ' άμάξι και τόβαλα στό πόδια, άφου ψιθύρισα σ' αυτί του άμαξά:

- Προχωρεί... Προσοπήνισο τόν άδιάφορο... Φρό-νησι και θάρρος... Πρόσεξε!...
- Άφου ξεμάκρυνα άρκετά, στάθμια πίσω από ένα μανδρότοιχο κ' άφουγκράστηκα. Τό κάρρο στέκοταν άκόμη. Τό άμάξι προχω-ρούσε άργά έμπρός. Άξαφνα είδα τό φως του ήλεκτροκού φαναριού του Ούίλλιαμ νά πέφτει πάνω σ' άμάξι κ' άκουσα τή φωνή του Στήβενς:
- Ε, σό, που πάς ;...
- Τό πάν έκρόμοταν πειά άπ' τήν έξευνάδα του άμαξά. Εδύγχως που δέν ήξερε πως είχε νά κάμη μ' ένα ζόνεκρο κ' έτσι δέν φο-βήθηκ. Τόν άκουσα ν' άπαντά τολμηρά:
- Στό δρόμο μου, και σό ;
- Κατάμας τή γλώσσα σου, σκύλε, και πές μου ποιόν έχεις σ' άμάξι;
- Είσαι άστυνομικός ;
- Αιτό δε σ' ένδιαφέρει... Είμ' έκείνος που είμαι...
- Τότε παραμέρισε, μη σέ πατήθι τ' άλογο, γιατί είμαι βια-στικός.
- Πού πάς ;
- Θες νά τό μάθης. Έ λουπόν πάω νά συναντήσω τούς συν-τροφούς μου. Έχουμε κάποια καλή δουλειά γ' άπόψε... Δέ βλέπεις, τι διάβολο!... Τά φανάρια σβηστά, τά πέταλα τ' άλόγου δι-πλωμένα... Σου τά λέω αυτά γιατί φαίνοσαι και σό άπ' τούς δικούς μας. Κλέφτης, μέ τό σμητάδιό μου!...

Ή άφελέστατες άπαντήσεις του άμαξά ξε-γέλασαν τό Στήβενς. Κι' άφου βεβαιώθη-κός δέν ήταν κανένας σ' άμάξι, έναγνώρισε στό κάρρο, χωρίς νά πή λέξη Είχαμε γλιτώ-σει κ' αυτή τή φορά. (Άκολουθεί)

Ό καθηγητής προχώρησε κρατών-τας τό κατέλλο του...

